

La passada crisi de Govern, que va començar amb una desautorització absoluta de les Corts actives, pel fet insòlit d'haver estat cridat a consulta un senyor Azña, que acabava d'esser inculpat per les Corts esmentades, ha estat tancada, com gairebé tots els fets polítics del dia, amb una frase brillant de senyor Royo Villanova.

El pintoresc butirro ha dit: —Si les dretes no troben un Azña, estan ben llestes.

Això, si més no, demostra amb quina convicció és portada a terme la persecució de què es fa objecte el senyor Azña per tots aquests que han acompanyat a la República del 14 d'abril per a governar-la, després d'haver estat el varen portar i que són, per tant, posseïdors de les seves essències més pures.

Aquesta crisi, però, com ja varem preveure en el número passat de LA RAMBLA i en aquesta mateixa secció, ens ha portat més clares i contundents ensenyances, que és hora de remarcar.

Dels cinc senyors que van dimitir perquè no s'accedia a llur desig n'hi ha un, el senyor Duadé, que milita en un partit anomenat liberal-democrata, que té al seu ideari, i ho conserva a través de l'acreditada versatilitat dels seus inspiradors, la negació concreta de la pena de mort.

La cosa no és que la diguem nosaltres, sinó que ha quedat ben palesa en separar-se del partit del senyor Melquíades Álvarez l'exministre d'Instrucció Pública senyor Villalobos, per aquesta paradoxal circumstància.

Aleshores, i després de les gestions infructuoses fetes pel cap dels radicals, per tornar a reunir el vell Ministeri o un que se li assemblés, sense haver desaparegut el motiu de discrepància, és ofert l'encarrec al senyor Martínez de Velasco, cap del partit agrari.

I ara ve el més bo: el senyor Martínez de Velasco, contra la lògica més elemental, troba les majors facilitats en principi, però l'endemà, en tractar de concretar, es troba amb què el senyor Gil Robles li demana sis carteres i entre aquestes la de Guerra!

La de Guerra, hui diu!

El senyor Martínez de Velasco obre un ull com l'arc de Triomf i comença a fer escarapells i a cridar: —Arri, monarquie disressat!

I el creus que venim d'Arbeca? que t'has cregut que no ho sabem per què vols la cartera de Guerra...?

I el senyor Martínez de Velasco, cap d'un dels partits que han fet la contrarevolució i la repressió, després que el poble va sortir al carrer perquè desconfia de la C. E. D. A., desconfia també, i es passa instintivament, pel mateix instint de conservació que va inspirar els fets de l'octubre, a l'opinió dels que varen fer la revolució dels mateixos, absolutament pels mateixos motius...

I queda violentament trencat el bloc governamental-antirevolucionari-antimarxista pels mateixos, absolutament pels mateixos motius que varen inspirar la revolució d'octubre...

Aleshores el senyor Lerroux és encarregat novament de formar Govern sense limitacions... (Abans l'encarrec era condicional.)

I el senyor Lerroux forma un Govern amb radicals i tècnics, d'esquena a les dretes, o sia als aspirants a matadors.

El senyor Gil Robles tira les potes enlaire i comença a donar ordres revolucionàries i enèrgiques, com si a la República no hi hagués més autoritat que la d'ell, i comença a fer manifestacions imprudentes i a publicar notes violentes, que són escamotejades cristianament pels encarregats de vigilar l'ira i la fogositat de l'agitador dels capellans republicans...

El diari de Déu (El Debate) comença a dir tot el contrari del que diu Gil Robles, tot i reconeixent que Gil Robles té més raó que un sant, però que és un Ballia, i que no té experiència política i que... Déu està per sobre de tots, i l'important és que el Clero vagi cobrant.

Mentrestant, els pocs republicans de bona fe que segueixen Lerroux sospiren i miren amb ulls tendres els partits d'esquerra com dient-los: —Veteu com el caudillo és bo i com a la fi torna al bon camí i com serà possible que ens unim tots com una pinya i que expulsem els fariseus de la República, i que aquesta sigui finalment per als republicans...

Però el caudillo apenas està atent a l'esperit dels seus al·liberats seguidors i escolta més la ràpida evolució dels despatxos cedistes que es desfilen ràpidament pensant de d'aquest Govern i d'aquest cap de Govern encara n'esperen la revisió de la Constitució, que és el més fonamental del seu programa, descomptant aquells propòsits amagats que els fan demanar, encara que amb poca oportunitat, el ministeri de la Guerra.

I, en efecte, com que l'alegria dura poc a la casa dels pobres... el senyor Lerroux en sortí del primer Consell de ministres ha donat estat oficial a les gestions que fa el cap de les Corts, senyor Alba, per a refer el vell bloc governamental amb la vella coalició antirevolucionària-marxista i antitot... coalitzada amb els radicals, que per un moment varen donar la sensació d'estar decidits a ésser republicans de la República del 14 d'abril.

Però dura molt poc l'alegria a la casa dels pobres... republicans.

NAQUERA

Potser ni això no podrà fer callar tots els eternals murmuradors. Recordo un que poc després de la República em contava de Companys, amb aire de misteri: "Sabeu? Ha posat un gran pi a la Gran Via, cantada a la Rambla de Catalunya, damunt de tal establiment...". Quan li vaig explicar, amb un somriure, que el despatx de Companys havia estat sempre en aquella escala, que s'hi reunien feia quinze anys amb Layret i Seguí, que encara hi trobaven, si revisquessin, els mateixos mobles, els mateixos finestrons, els mateixos papers groguissos i tot, es va pensar que l'enganyava o que m'havien enganyat a mi. I aquell era un militant entusiasta del seu mateix partit!

O bé, creient-ho ara que ho diuen els contraris, se sentiran també desenganyats i els trobaran molt ingenuos. Per això van governar? Si jo fos al lloc d'ells no m'atardaria, si és que no circula una nova versió dient que ho tenen tot amagat a la Banca de la Xina.

Però la multitud general, al capdavant, se'n farà ressò, i establirà diferències. Malgrat que Espanya sol respectar els líders, però té por de la sang — m'ho deia avui, en una observació aguda, el nostre enemic íntim Manuel Brunet —, també és cert que el crèdit de P. i Margall fou fet d'austeritat i noblesa. I, com aquells ministres britànics del primer Govern laborista que van tornar a la mina, al taller, al despatx... si és que els patrons els admetien i no es valien reduts a refiar-se d'un subdit del partit quan surtin (que voldrien aviat, els membres del Govern de Catalunya, com altres homes representatius alliberats ja, tornaran també a la clínica, al treball, en suma; i aquest contrast inequívoc fins ara acl, digne de Cíclicus, serà un exemple.

PANTALEONI G^{NS}

Sastreria i Confeccions

per a
HOMES i NENS

Actualment exhibició

**PRIMEVERA
I ESTIU
NOVETATS
I MODELS**

Secció especial
a la mida

13. PORTAFERRISA. 13

mon femeni

**L'escriptora
Maria Teresa Vernet,
ha guanyat el premi
Creixells**

Per primera vegada, el premi a la millor novel·la de l'any l'han adjudicat a una dona. Aquesta dona, escriptora intel·ligent i sensible, és Maria Teresa Vernet.

El Jurat, constituït per Prudenci Bertrana, Carles Soldevila, Miquel Llor, Josep Maria Capdevila i Tomàs Roig i Llop, una vegada examinades les 26 obres presentades al concurs, es reüní per procedir a la seva votació. El company Domènec Guansé, Puig i Ferrer i Maria Teresa Vernet foren els tres autors que es van presentar en cada una de les votacions. En l'última, però, un punt d'avantatge donà el triomf a la novel·la "Algunes Roges", de Maria Teresa Vernet.

Sembla que el resultat no s'esperava. Almenys, els comentaris i les cabales que es feien entorn del probable guanyador no es dirigien pas al que avui ho és de fet. "Que si serà Alfons Maseras..." "Que no, que el qui més probabilista té d'èxit és En Guansé..." "Fugiu, home, fugiu Jo sé de "bona tinta" que l'obra de l'Arbó ha agradat molt..." "Si, però la d'En Puig i Ferrer ha produït sensació."

Es barrejaven noms, i cadascú hi deia la seva. Interessats i no interessats en el concurs, es feien els savis. Tots sabien, tots coneixien, tots havien estat confidents... Doncs bé, l'èxit dels pronostics fou complet. Maria Teresa Vernet, que pel que es veu no comptava poc ni molt en l'ànim dels opinants, fou la qui s'emportà el premi. Enhorabona!

Aquesta jove escriptora, d'acusa a personalitat, poetessa inspirada, ha donat ja al món de les nostres lletres unes quantes obres ben remarcables, entre elles "El Perill", "Presó Obrera" i l'última, "Algunes Roges", que hi ha valgut el Premi Creixells. Concedidora, com cap altra de la psicologia femenina, destaca les seves novel·les pel realisme, la vibració i l'autenticitat amb què descriu els tipus femenins. Les seves protagonistes són dones de carn i ossos, que senten i viuen, valentament i profundament. D'elles fa creacions palpables de vida i d'interès, ben allunyades de les ficcions literàries i convencionals, amb què es despenen molts altres escriptors.

La nostra cordial i ben sincera enhorabona a Maria Teresa Vernet, guanyadora del Premi Creixells d'enguany.

ANNA M. MARTINEZ-SAGI

Noves literàries

Carme Montornès, escriptora selecte, escriptora vibrant, ha traduït al català "La Nit de Reis", de Shakespeare. Les acurades traduccions de fets dels "Sonets" i de "Cimbel", del mateix autor, fan creure que el seu últim treball serà un nou encert.

L'escriptora i dinàmica periodista que ha popularitzat a França el seudònim de "Tityana" ha publicat, al "Paris-Sol", un reportatge interessantíssim del moviment revolucionari de Grècia.

Olga Briceño, escriptora nascuda a Venezuela, s'ha guanyat els elogis unànims dels crítics de Madrid, per la magnífica biografia que ha escrit sobre "Bolívar el Libertador".

Ha estat nomenada membre de l'Acadèmia de la llengua i literatura francesa de Bèlgica, la novel·lista Colette, un dels millors i més personals escriptors de la veïna República.

A Madrid, l'editorial Aguilar ha publicat el primer volum del "Teatro de Mujeres". En aquest trobareu reunides tres obres, que corresponen correlativament a les següents escriptores: Palma Angélico, Pilar Valderrama i Matilde Ras.

«No hi ha manera que les productores i les empreses cinematogràfiques ens presentin, en els noticiaris femenins, altres aspectes més interessants de les nostres activitats? Patiguem tant concursos de bellesa, d'elegància i de pentinats!

NURIA FREIXES

«La gimnàstica, ha de practicar-se forçosament al matí? No és el mateix fer-la a la nit, dues hores després d'haver sopat? Quina duració han de tenir els exercicis?»

MARIA CREUS

Les coses que passen

Amenaces?

En el curs de la crisi, quan al Gil Robles no li volgueren donar la cartera de Guerra que demanava per a ell, amb una torna de altres cinc carteres per als seus amics, el cap de la C.E.D.A. va tenir un atac de ràbia i va adreçar el següent telegrama a totes les organitzacions provincials de la C.E.D.A.:

"Dadas las circunstancias políticas, ante probabilidad disolución Cortes, único medio salvar dignidad nuestro partido, prepararse, sin pérdida tiempo, para elecciones. No pacten alianzas sin consultar Comité central. Transmítanle órdenes. ¡Presente y adelante!—Gil Robles."

Amenaces a aquesta hora?

Viguen les eleccions com més aviat millor. Això és el que volem.

Azña i Bello declarats innocents pel Tribunal Suprem

Ha estat signat per la Sala segona del Tribunal Suprem un autèntic denegatori del procés de Azña i Bello. El fiscal general de la República contra els senyors Manuel Azña i Bello pel supòsit de llur intervenció en els successos revolucionaris de Catalunya. Es dictamina en aquesta resolució que no és possible accedir als desitjos del fiscal per a ampliar diligència perquè, a judici dels magistrats de la dita Sala totes les que la llei exigeix estan complimentades sobrament.

En no prosperar la pretensió del fiscal de la República, correspon acordar, d'acord amb l'article 627 de la llei d'Enjudiciament, el sobreseïment de tot allò actuat.

El fiscal de la República en la seva visita al cap del Govern, efectuada el dia 5, li donà compte del sobre-

seïment provisional del sumari instruït contra l'ex-president del Consell senyor Azña i el diputat senyor Luis Bello, de resultes d'aquell autèntic denegatori de la Sala segona del Tribunal Suprem.

Cal recordar que els diputats de la Lliga van votar al Parlament espanyol el suplicatori perquè fossin processats els senyors Azña i Bello. Lamentem sincerament que el Tribunal Suprem els hagi donat aquest miquel.

El partit liberal democrata

L'ex-ministre melquíadista senyor Filiberto Villalobos s'ha separat del partit liberal-democrata — un nom o altre s'ha de dir —. En la carta en la qual motiva la seva resolució li diu al Melquíades Álvarez:

"Reconozco con toda lealtad que usted no dificultó, sino que aplaudió, mi actitud cuando voté en el Gobierno el indulto de todos los condenados a muerte, respondiendo a nuestra tradición y a nuestra historia. La actitud del partido con motivo del indulto de González Peña rompe nuestra tradición y es la más viva repulsa a mi acusación ministerial."

Després d'aquesta baixa, el partit liberal-democrata, ja de si modestat, ha quedat reduït a don Melquíades Álvarez i la seva senyora.

Sembla que ingressaran a la C. E. D. A. per a reforçar-la.

Trobareu

la rambla

a Madrid
als quioscos del carrer
d'Alcalá i de la Porta
del Sol

Els esports

Rugby

A propòsit d'uns comentaris i d'una protesta

Aclariments i explicacions d'unes actituds i d'unes paraules

L'Assemblea extraordinària de la Federació Catalana de Rugby

Signat amb els mateixos noms que apareixen al final d'aquest article, aparegueren fa quinze dies en aquesta secció de LA RAMBLA uns comentaris referents a certes actituds adoptades per determinats clubs catalans en ocasió de disputar-se el II matx Catalunya-Itàlia.

Aquells comentaris, durs certament, com era natural tenir en compte les circumstàncies en què es produïren els fets, tingueren la virtut de fer profundament la Unió Esportiva Santolana, directament al·ludida, i a la qual s'atribuïren actes i acords ben poc edificants.

No cal dir com ens ha omplert de satisfacció aquesta reacció que les nostres acusacions han produït en els santolans. La seva vehemència protesta, violenta fins i tot, ens demostra d'una manera evident que no ha pas desaparegut en ells el sentiment de catalanitat, que d'una manera rotunda afirmen. Ho celebrem, certament, i no ens dol fer-ho constar. Molt més sentíem haver de ratificar les nostres apreciacions que no el rectificar-les, tractant-se d'un assumpte com aquest.

Ara bé. Hem rellegit atentament el nostre citat article, i enlloc hem vist la incorrecció de llenguatge que ens atribuïa la U. E. Santolana en la seva carta. Acumem, ja ho hem dit, amb paraules dures els que posen el seu interès personal per davant del de Catalunya. Els nostres quiosquers per als que adopten aquestes actituds són contundents. Però per a ningú més. Les ha adoptades la U. E. Santolana? En l'article de referència així s'afirma. Els santolans, en canvi, qualifiquen de falses les nostres manifestacions. I, d'altra banda, exigeixen una prova de les afirmacions fetes per nosaltres.

Anem a pams. Què és el que diguerem?

Primer: que la Federació Catalana de Rugby, veient pel prestigi de Catalunya, va modificar alguns noms de l'equip confeccionat pel triumvirat seleccionador, i que la U. E. Santolana va creure perjudicada per aquesta modificació i onze seleccionats se'n hi eliminaven doncs — i anuncià que o tots o cap.

I diu la U. E. Santolana: "Es fals que el nostre Club hagi condicionat a la Federació el nombre de jugadors que havien de desplaçar-se a Itàlia."

Qui té raó, doncs?

Vegem els fets: El Comitè seleccionador en donar la llista de jugadors a la Federació hi feia figurar els següents homes del Santol: Elies, Bisbal II, Garrigosa I, Balcells, Vilari, Manuel, Riera, Bisbal I, Massoni, Nuvials i Garrigosa II. En total onze.

La Federació Catalana, en modificar l'equip donat pels seleccionadors, sol·licità de la U. E. Santolana, per carta, la cooperació dels següents jugadors: Elies, Bisbal II, Garrigosa I, Vilari, Manuel, Riera, Bisbal I, Massoni i Nuvials. En total, nou, ho sia que se'n exclouien dos.

Què passà aleshores? Què motivà la visita precipitada del senyor Juli Ferrer, sots-president de la Federació Catalana i representant de la U. E. Santolana, al senyor Joan Boix, president de la Federació? Què motivà la vinguda de nombrosos membres de la U. E. Santolana el dia que la Federació havia de prendre acords sobre aquest punt? Té poc interès a concretar aquest punt. Però en té moltíssim, en canvi, un fet. Quants jugadors de la U. E. Santolana es desplaçaren a Gènova? Onze! És a dir, tots els nomenats pel Comitè seleccionador, cosa que significa clarament que la Federació Catalana tota entrà a la U. E. Santolana.

No crec pas que la U. E. Santolana en vulgui fer a mi culpable d'aquest precipitació canvi de criteri de la Federació Catalana, ni que jo sigui motiu de les anades i vingudes dels senyors Juli Ferrer, Boix i altres federatius. O és que hi ha alguna altra explicació a tots aquests fets que a tots se'n escapa? No cal dir com ho celebrarem i com ens delim per conèixer-la. Malauradament, però, recordem encara certes actituds adoptades en ocasió de la "tournee" feta per Alemanya per la nostra selecció, i en ocasió, també, del matx París-Barcelona disputat a l'Estadi de Montjuïc, perquè ens sigui possible esperar amb confiança una solució més satisfactòria a aquesta incògnita.

I anem ara al segon punt. Dèiem nosaltres: "els santolans afegiren a aquest "plante" l'amenaça de retirar-se de la Federació Catalana i de posar-se a la Federació Espanyola de Madrid", responen la U. E. Santolana dient que és fals que hagin amenaçat amb passar-se a la sudista Federació.

Evidentment que no devien fer, els santolans, aquesta amenaça, escrita en paper segellat ni davant notari, perquè ara ens sigui possible presentar proves terminants del que diguerem. Ens cal aclarir, però, que les nostres afirmacions no ens les inventem pas. No ferem altra cosa que reportar sobre el paper el que recollírem de boca dels propis federatius dimissionats, dels quals no tenim cap motiu per a dubtar de la veracitat de les seves paraules, oi més quan un d'ells fou testimoni presencial de tot el que va ocórrer a Sant Boi en rebre la comunicació de la Federació Catalana, ja al·ludida.

Es clar, doncs, que nosaltres no falsem res ni calumniem ningú en el nostre reportatge. Pel que fa referència al primer cas hi ha uns fets que parlen per nosaltres. Pel que fa al segon, pot aclarir-ho millor el senyor Juli Ferrer, vicepresident dimissionari, juntament amb el president, senyor Boix, i tota la resta de federatius, que no nosaltres, que no fèrem sinó transcriure els seus mots. Quant als nostres adjectius, ja hem dit en començar que solament anaven dirigits als qui tals actes cometien i a ningú més. Si algú es crema no en tenim pas la culpa. No som nosaltres els que hem encès el foc.

I per acabar, hem de dir-nos que lamentem sincerament l'actitud adoptada per la U. E. Santolana en aquest assumpte, tant l'anterior com la posterior. La passió enoga, a voltes, la visió clara de les coses, fent-nos cometre actes que després, més serens, no voldríem haver fet. I no creiem, certament, que sigui amb actituds violentes ni amb amenaces, com millor s'arranjaran les coses. Si el rugby de Catalunya volem que vagi endavant, ja tenim prou feina vigilant l'enemic de fora perquè puguem despendre energies lluitant entre nosaltres.

Però la unió sols podrà venir obrant tots netament. Fer altrament contribuirà únicament a portar-nos més ràpidament al descredit i a la catàstrofe.

I és per evitar-ho que fins ara hem lluitat i seguirem lluitant.

MANUEL ISART I SUBIRACHS

tar-se de la Federació Catalana i de posar-se a la Federació Espanyola de Madrid", responen la U. E. Santolana dient que és fals que hagin amenaçat amb passar-se a la sudista Federació.

Evidentment que no devien fer, els santolans, aquesta amenaça, escrita en paper segellat ni davant notari, perquè ara ens sigui possible presentar proves terminants del que diguerem. Ens cal aclarir, però, que les nostres afirmacions no ens les inventem pas. No ferem altra cosa que reportar sobre el paper el que recollírem de boca dels propis federatius dimissionats, dels quals no tenim cap motiu per a dubtar de la veracitat de les seves paraules, oi més quan un d'ells fou testimoni presencial de tot el que va ocórrer a Sant Boi en rebre la comunicació de la Federació Catalana, ja al·ludida.

Es clar, doncs, que nosaltres no falsem res ni calumniem ningú en el nostre reportatge. Pel que fa referència al primer cas hi ha uns fets que parlen per nosaltres. Pel que fa al segon, pot aclarir-ho millor el senyor Juli Ferrer, vicepresident dimissionari, juntament amb el president, senyor Boix, i tota la resta de federatius, que no nosaltres, que no fèrem sinó transcriure els seus mots.

Quant als nostres adjectius, ja hem dit en començar que solament anaven dirigits als qui tals actes cometien i a ningú més. Si algú es crema no en tenim pas la culpa. No som nosaltres els que hem encès el foc.

I per acabar, hem de dir-nos que lamentem sincerament l'actitud adoptada per la U. E. Santolana en aquest assumpte, tant l'anterior com la posterior. La passió enoga, a voltes, la visió clara de les coses, fent-nos cometre actes que després, més serens, no voldríem haver fet.

I no creiem, certament, que sigui amb actituds violentes ni amb amenaces, com millor s'arranjaran les coses. Si el rugby de Catalunya volem que vagi endavant, ja tenim prou feina vigilant l'enemic de fora perquè puguem despendre energies lluitant entre nosaltres.

Però la unió sols podrà venir obrant tots netament. Fer altrament contribuirà únicament a portar-nos més ràpidament al descredit i a la catàstrofe.

I és per evitar-ho que fins ara hem lluitat i seguirem lluitant.

MANUEL ISART I SUBIRACHS

Avui ha de tenir lloc l'Assemblea extraordinària de la Federació Catalana de Rugby, convocada, com és sabut, per la dimissió en pes del Consell directiu de la sudista Federació, amb motiu dels fets ocorreguts en relació a l'anada de l'equip de Catalunya a Gènova, per a disputar el matx contra Itàlia.

Veuem avui quines justificacions es donen, per una i altra banda, a les actituds preses, i quina solució en surt. Per la nostra part sols hem de desitjar que aquesta sigui benèfica per a l'esport del rugby a Catalunya.

MART

Ahir, a Cornellà, el F. C. Barcelona va batre els sots-campions de Catalunya per 4 a 0

Magnífic retrobament de forma és el que evidencia ahir el cercle blau-grana en batre netament el Cornellà — gràcies a un magnífic drop-gol de Tarramera — en el seu propi terreny.

L'última que, a partir d'aquest moment, el no saber perdre portés les violències a un punt que l'arrotej, senyor Baltasar, es veié obligat a fer l'encontre uns minuts abans del final. Guanyar és agradable, certament, però tan honorable com això ho és el saber perdre.

Amb veritable sorpresa hem llegit a la premsa diària que un equip de rugby català havia d'anar a Madrid a prendre part en uns "campionats nacionals".

No sabem fins a quin punt és exacta aquesta notícia, que d'esser certa evidenciaria un confusionisme que som del parer que la Federació ha d'evitar de totes passades.

Universitaris o no, les competicions entre equips d'limitacions del centre tenen una limitació que ens hem d'esforçar a no sobrepassar si volem conservar la nostra posició actual i si és que aquest darrer punt no interessa, més val parlar clar d'una vegada.

MART

A SANT ANDREU

Empat a un gol entre la Unió Andreuenca i el Martinec

Contra alguns pronostics, el partit d'ahir del carrer de Santa Coloma va acabar en empat, i és que no cal fer mal cas de les baixes formes dels uns ni dels més recents èxits dels altres. Adhuc el factor camp, avui tampoc ja no fa pes. El Martinec va fer tots els possibles — és clar — per a guanyar, però val a dir que no van estar pas encertats i fins varen donar facilitats alguna vegada al millor resultat de l'adversari. Sembla que amb aquesta deficiència martinenca, els andreuenos podien aprofitar-se'n. Res d'això. Fins bona part del partit que el Martinec només arrencava deu jugadors, no saberen guanyar els barrats groguissos. I és que si els martinencs van fer el possible per a guanyar, els andreuenos feren els possibles per a perdre, ja que les ocasions bones les tingueren sempre els propietaris del camp, i les desaproveïaren.

Posats els dos enemics en pla de joc dolent i d'errors repartits, sembla que el resultat d'empat sigui cosa equitativa, però hem de dir tot seguit que el Sant Andreu va dominar més intensament, va xutar força més a gol, els seus davanters posaren amb majors perills la porta contrària, però tingueren poca sort o mal encert. Nosaltres creiem en això darrer, perquè, malgrat tot, els velèrem atabalats i massa furiosos, i si tal vegada haguessin tingut una mica més de serenitat, la victòria no se'ls hauria escapat tan fàcilment. Amb això volem dir que el Sant Andreu podia haver guanyat, i si això s'hagués produït segurament que ho hauríem acceptat com a bo, però com que van tenir prou desencerts i precipitacions, potser ara hauríem de dir que ja n'hi ha prou amb un empat.

La primera part va ésser jugada amb molta imprecisió pels dos bàndols. Les pilotes llançades a la bona de Déu, i sempre donades amb avantatge a l'enemic i difícils d'arregar pels companys. En el seu transcurs el Sant Andreu va marcar el seu gol per mitjà de Blai i en bona forma.

Després del descans el partit no va canviar de "visió" quant a qualitat de joc, però va tenir una "fórmula" nova consistent en l'agressió dissimulada a l'adversari. Sort, però, de la competència de l'àrbitre Solà, que tot va evitar-ho amb la seva enèrgica imposició, perquè a no ésser així no sabem pas com hauria acabat allò que amenaçava acabar molt malament. Moments hi hagué que els lesionats quèien a parells en la lluita. El Martinec d'això és el que en sortí més perjudicat, perquè Iranzo a mitjans del segon temps hagué de retirar-se per a no tornar a sortir més i deixar en inferioritat el seu equip.

L'empat del Martinec varen aconseguir-lo en aquest segon temps per mitjà de Llobera, el debutant, i després d'unes rematades perilloses al pal.

Els equips arrencats foren els següents:

U. E. de Sant Andreu: Cruz, López, Sesma, Sancho, David, López (E.), Teve, P

1934 CINEMA 1935

CINEMA AMATEUR

Primera Sessió del Concurs Nacional de Cinema Amateur
"Concert Costa" d'Ignasi Salvans (Tarrassa)

El dijous passat tingué lloc a la Sala Studium la primera sessió del Concurs Nacional de Cinema Amateur organitzat per la Federació Catalana de Cinema Amateur.

Aquest concurs té un avantatge sobre els altres concursos de cinema que s'organitzen i és que els films presentats són una selecció de pel·lícules dels clubs que componen la Federació.

Aquesta selecció és una garantia per al públic que assisteix a aquestes sessions, puix que es podran formar un concepte sincer del que és el cinema amateur a la Península.

Els que assistiren a la primera sessió en podrien desmentir aquesta afirmació per la dissortada projecció de la primera sessió; aquesta falta fou deguda a causes imprevisibles, de les quals els organitzadors no en tenien cap culpa, ja que era degut a un mal ajustatge del projector. Els

ció d'aguantar el pavelló de la supremacia internacional, tal com ho feren a la II Biennale d'Art celebrada el mes d'agost a Venècia.

La major part dels films presentats a la primera sessió d'aquest concurs ja són coneguts dels nostres lectors per haver-los ressenyat en anteriors articles. Avui podem parlar d'un film passat en aquesta sessió i que mereix tots els honors. Ens referim al film "Concert Costa".

"Concert Costa" és un film d'un cineasta tarrassenc, el senyor Ignasi Salvans. És un film amateur cent per cent; és un film amateur excel·lent; és un film fet per un realitzador que sent el cinema, que el comprèn i que el realitza.

Aquesta producció amateur té una cosa notable, que no es veu gaire sovint en els amateurs, i és la seva acurada realització, tant pel que fa referència a la fotografia com al muntatge. Un film que descriu una idea; que el muntatge respon a aquesta idea; que el "decoupage" és fet segons aquesta idea, n'ha de resultar un excel·lent film.

Així es fa cinema. D'aquesta manera es formen els directors de cinema.

Aquest film és un reportatge d'un concert donat pel gran violinista Francesc Costa als Amics de les Arts de Tarrassa.

La fantasia munta un film d'imatges a l'entorn del concert i en fa una petita meravella.

Després del que he dit, es podria creure que aquest film és una superproducció amateur. No, el film té un fall; més ben dit, dos, però que no alteren en certa manera el valor de la producció.

Una és que s'ha deixat emportar massa per la influència del film professional "Vuelan mis canciones". Això li treu originalitat i, per tant, perjudica a l'autor del guió; l'altre fall és l'home del cigar, que si bé vol representar la indiferència, no té cap necessitat de repetir-se i menys encara al final de la pel·lícula, fa que després de portar el film cap a un terreny de seriositat, aquest final humorístic (?) enganya l'espectador.

El film és excel·lent i no podem més que felicitar a l'amic Ignasi Salvans i als cineastes de Tarrassa.

¿Què volem de nou a les properes sessions? Es diu que són molt millors. Si així és, el cinema amateur català es situarà en un terreny de superioritat sobre les produccions professionals (?) espanyoles.

JOAN ROIG

VIDAS ROTAS

pel nen ARTURET GIRELLI

2.ª setmana

al

Saló Catalunya

peres sessions? Es diu que són molt millors. Si així és, el cinema amateur català es situarà en un terreny de superioritat sobre les produccions professionals (?) espanyoles.

Parlem-ne...?

Canvi de títol

Ens comuniquen que el títol de la nova producció espanyola d'Iberia Films, denominada anteriorment "Alegre voy...", ha estat canviat pel de "Poderoso caballero...".

"Poderoso caballero..." és aquest és el títol definitiu de la pel·lícula que s'està acabant de rodar als estudis de Montjuïc i que serà la revelació cinematogràfica de Casimiro Ortas.

"Poderoso caballero..." és a més, com sempre ha estat i com sempre serà, "Don Dinero". Així ho diu el genívol Quvedo en les seves populars lletres: "Pues que da i quita el decoro y quebranta cualquier fuero, poderoso caballero es Don Dinero".

I així veu a demostrar-ho palpalment Casimiro Ortas, Castriño, Rafael Medina, Hilda Moreno, Fortuny Bonanova, Oily Gebauer, Antoni Palacios, Manuel París i Lluís Villasil, les noves estrelles de la cinematografia espanyola, que s'han reunit per a la interpretació d'aquesta producció.

Roseta Moreno s'ha casat amb un director

L'actriu cinematogràfica Roseta Moreno s'ha casat amb Melville Shauer, un director d'estudi

ESTRENA
DISSABTE DE GLORIA

Un film heroico

d'una gran empresa cinematogràfica.

Les noces se celebraran a la ciutat de Yuma (Califòrnia). Hi assistiran diverses personalitats de la colònia cinematogràfica de Hollywood, entre els elements de la qual tenen els nous casats grans simpaties.

Pel·lícules, directors i artistes premiats

Acaben de fer-se públics els premis que atorga aquest any, com els anteriors, l'Acadèmia d'Arts i Ciències Cinematogràfiques de Hollywood. Columbia, la productora americana, que a Espanya distribueix Cifesa, ha fet aquest any un arpeglament de premis. En efecte, el premi a la millor pel·lícula de l'any 1934 ha estat atorgat a "Sucedí una noche". Una altra superproducció de Columbia, "Una noche de amor", ha estat inclosa entre les deu millors pel·lícules de l'any.

El millor treball d'actor, el de Clark Gable en "Sucedí una noche".

El millor treball d'actriu, el de Claudette Colbert, en la mateixa pel·lícula. El segon lloc ha estat per a Grace Moore, per la seva interpretació en el film "Una noche de amor".

Com a la millor realització ha estat premiada la de Frank Capra en "Sucedí una noche". El segon lloc se l'ha adjudicat també a un director de Columbia: Victor Schertzinger, pel seu treball en "Una noche de amor".

També obté la dita marca, amb "Sucedí una noche", el premi del millor escenari.

A més, ha obtingut segons premis amb la pel·lícula de dibuixos "Holiday Land" i amb la comèdia de dos rotllos "Men in Black".

Els exits que Cifesa està obtenint amb les produccions de Columbia Pictures portaran, doncs, des d'ara la marca oficial d'un organisme tan important com l'Acadèmia d'Arts i Ciències Cinematogràfiques de Hollywood.

¿Podrà Dick Powell seguir resistint les temptacions?

Si la ferma determinació de Dick Powell de romandre solter sembla haver-se debilitat, això cal atribuir-ho a les seves associacions durant la filmació de "Vampiresas de 1935". Veïem:

Col·labora amb el celebrat actor en aquest film la xamona Glòria Stuart, la qual es casà fa poc i li assegura que no hi ha vida com la de casat.

Busby Berkeley, que es casà no fa gaire temps, i que és director de la dita pel·lícula, no perd ocasió de parlar-li despectivament de la solteria.

Adolphe Menjou formà part de l'elenc. Fa unes quantes setmanes que es casà amb Verree Teasdale i és un dels més fervorosos advocats del matrimoni.

Alice Brady, inclosa també a l'elenc de "Vampiresas de 1935", és una romàntica entusiasta que no para en el seu interès de veure el pobre Dick casat.

I acabaran per casar-lo!

No sabieu...

¿No sabieu que Patricia Ellis era la primera actriu de Hollywood que instal·là un aparell de ràdio a la seva bicicleta? Doncs no n'estava poc orgullosa de dur una orquestra al manillar quan es passejava per les avingudes de Hollywood, davant l'admiració de grans i petits!

ACTUALIDADES
DE CATALUNYA 37-11-1935DEMA, DILLUNS,
un programa extraordinari1. Informacions del moment.
NOTICIARI FOX
MUNDIAL2. Documentals.
EL PAIS DE LOS CESTEROS
CACHEMIRA3. Segona setmana de dibuixos:
7 dibuixos animats
sonors, de Terry Toon
Els preferits de grans
i menuts

No més vacances

Glenda Farrell ha fet promesa de no tornar a fer vacances.

La popular actriu acaba d'arribar als estudis de la W. B. per a treballar amb Barbara Stanwyck i Warren William en el film "La mujer de Rojo". I, segons diu,

Glenda Farrell ha fet promesa de no tornar a fer vacances.

La popular actriu acaba d'arribar als estudis de la W. B. per a treballar amb Barbara Stanwyck i Warren William en el film "La mujer de Rojo". I, segons diu,

Glenda Farrell ha fet promesa de no tornar a fer vacances.

La popular actriu acaba d'arribar als estudis de la W. B. per a treballar amb Barbara Stanwyck i Warren William en el film "La mujer de Rojo". I, segons diu,

Glenda Farrell ha fet promesa de no tornar a fer vacances.

La popular actriu acaba d'arribar als estudis de la W. B. per a treballar amb Barbara Stanwyck i Warren William en el film "La mujer de Rojo". I, segons diu,

Glenda Farrell ha fet promesa de no tornar a fer vacances.

La popular actriu acaba d'arribar als estudis de la W. B. per a treballar amb Barbara Stanwyck i Warren William en el film "La mujer de Rojo". I, segons diu,

Glenda Farrell ha fet promesa de no tornar a fer vacances.

La popular actriu acaba d'arribar als estudis de la W. B. per a treballar amb Barbara Stanwyck i Warren William en el film "La mujer de Rojo". I, segons diu,

Glenda Farrell ha fet promesa de no tornar a fer vacances.

La popular actriu acaba d'arribar als estudis de la W. B. per a treballar amb Barbara Stanwyck i Warren William en el film "La mujer de Rojo". I, segons diu,

Glenda Farrell ha fet promesa de no tornar a fer vacances.

La popular actriu acaba d'arribar als estudis de la W. B. per a treballar amb Barbara Stanwyck i Warren William en el film "La mujer de Rojo". I, segons diu,

Glenda Farrell ha fet promesa de no tornar a fer vacances.

La popular actriu acaba d'arribar als estudis de la W. B. per a treballar amb Barbara Stanwyck i Warren William en el film "La mujer de Rojo". I, segons diu,

Glenda Farrell ha fet promesa de no tornar a fer vacances.

La popular actriu acaba d'arribar als estudis de la W. B. per a treballar amb Barbara Stanwyck i Warren William en el film "La mujer de Rojo". I, segons diu,

Glenda Farrell ha fet promesa de no tornar a fer vacances.

La popular actriu acaba d'arribar als estudis de la W. B. per a treballar amb Barbara Stanwyck i Warren William en el film "La mujer de Rojo". I, segons diu,

Glenda Farrell ha fet promesa de no tornar a fer vacances.

La popular actriu acaba d'arribar als estudis de la W. B. per a treballar amb Barbara Stanwyck i Warren William en el film "La mujer de Rojo". I, segons diu,

Glenda Farrell ha fet promesa de no tornar a fer vacances.

La popular actriu acaba d'arribar als estudis de la W. B. per a treballar amb Barbara Stanwyck i Warren William en el film "La mujer de Rojo". I, segons diu,

Glenda Farrell ha fet promesa de no tornar a fer vacances.

La popular actriu acaba d'arribar als estudis de la W. B. per a treballar amb Barbara Stanwyck i Warren William en el film "La mujer de Rojo". I, segons diu,

Glenda Farrell ha fet promesa de no tornar a fer vacances.

La popular actriu acaba d'arribar als estudis de la W. B. per a treballar amb Barbara Stanwyck i Warren William en el film "La mujer de Rojo". I, segons diu,

EL CAMI DEL GOLGOTÀ SOTA
EL PES DEL PAL EN CREU...La magna obra sonoritzada de
CECIL B. DE MILLE en el llençAVUI AL
FANTASIODistribuïda per
Ràdio Films S. A. E.amb la ferma determinació de no
tornar a fer vacances mentre si-
guli capaç per al treball.

I és que la temporada que pensa emprar visitant Nova York i Virgínia se l'ha passada al lit.

"Només a mi podia passar cosa semblant", i ha tornat a la seva tasca davant la cambra, molt feliç, si bé al film Glenda és processada per recaure damunt d'ella una horrible sospita.

Res més que el record

Del foc als estudis de la Warner Bros. First National no en queda sinó el record. Les cendres han estat ja escombrades.

Res més que el record

Del foc als estudis de la Warner Bros. First National no en queda sinó el record. Les cendres han estat ja escombrades.

Res més que el record

Del foc als estudis de la Warner Bros. First National no en queda sinó el record. Les cendres han estat ja escombrades.

Res més que el record

Del foc als estudis de la Warner Bros. First National no en queda sinó el record. Les cendres han estat ja escombrades.

Res més que el record

Del foc als estudis de la Warner Bros. First National no en queda sinó el record. Les cendres han estat ja escombrades.

Res més que el record

Del foc als estudis de la Warner Bros. First National no en queda sinó el record. Les cendres han estat ja escombrades.

Res més que el record

Del foc als estudis de la Warner Bros. First National no en queda sinó el record. Les cendres han estat ja escombrades.

Res més que el record

Del foc als estudis de la Warner Bros. First National no en queda sinó el record. Les cendres han estat ja escombrades.

Res més que el record

Del foc als estudis de la Warner Bros. First National no en queda sinó el record. Les cendres han estat ja escombrades.

Res més que el record

Del foc als estudis de la Warner Bros. First National no en queda sinó el record. Les cendres han estat ja escombrades.

Res més que el record

Del foc als estudis de la Warner Bros. First National no en queda sinó el record. Les cendres han estat ja escombrades.

Res més que el record

Del foc als estudis de la Warner Bros. First National no en queda sinó el record. Les cendres han estat ja escombrades.

Res més que el record

Del foc als estudis de la Warner Bros. First National no en queda sinó el record. Les cendres han estat ja escombrades.

Res més que el record

Del foc als estudis de la Warner Bros. First National no en queda sinó el record. Les cendres han estat ja escombrades.

Res més que el record

Del foc als estudis de la Warner Bros. First National no en queda sinó el record. Les cendres han estat ja escombrades.

Res més que el record

Del foc als estudis de la Warner Bros. First National no en queda sinó el record. Les cendres han estat ja escombrades.

Res més que el record

Del foc als estudis de la Warner Bros. First National no en queda sinó el record. Les cendres han estat ja escombrades.

Res més que el record

Del foc als estudis de la Warner Bros. First National no en queda sinó el record. Les cendres han estat ja escombrades.

Res més que el record

Del foc als estudis de la Warner Bros. First National no en queda sinó el record. Les cendres han estat ja escombrades.

Res més que el record

Biografies

Ruby Keeler

Ruby Keeler va néixer a Hall-fox, Nova Escòcia, l'any 1909. Els seus familiars embarcaren cap a Nova York quan ell tenia tres anys, i tot just en tenia quatre quan començà a ballar. Quant a l'escola, era tal la seva natural habilitat fins en els rutinaris exercicis, que els seus pares decidiren matricular-lo a l'Escola Professional per a nens de la ciutat de Nova York. En aquesta escola tenia per companyes les nenes el nom de les quals és avui conegut en tots dos continents. Entre elles Margarita Churchill i Lillian Roth.

Començà la seva carrera a l'escena als tretze anys i debutà al cor de l'obra "The Rise of Rosy O'Reilly". Després formà part dels cors de les cèlebres comèdies musicals "The Sidewalks of New York", "Lucky" y "Bye, Bye Bonny". Començà a cridar l'atenció a l'obra "El Fey Club", i la seva gran oportunitat arribà quan Ziegfeld li oferí un contracte com a primera ballarina en la seva nova comèdia musical "Woopee".

Hauria pogut tenir gran èxit a "Woopee", però això succeïa al setembre de 1928 i el destí prengué cartes a la seva vida; conegué a Al. Jolson se n'emorà, és a dir, l'un s'enamorà de l'altre. El senyor Jolson és jueu, Ruby és d'origen irlandès i catòlica, i hagueren de casar-se al Juliat de pau.

Han dit alguns periòdics que va

Mositer, cercant la revenja, suborna un boxador, pel qual Golden està apostant grans quantitats. Però aquest darrer se n'assabenta i suborna l'altre boxador, al qual guanya una vegada més la partida a Mositer. No obstant, Golden no pot alegrar-se de la seva victòria. Virgínia, que accidentalment havia assistit al combat, s'assabenta dels seus amors amb Peggy i decideix abandonar-lo. Aquesta vegada Golden aconsegueix convencer la seva esposa que Peggy no és la seva amiga, sinó la del seu ajudant Freddie. Virgínia no l'abandona, però obté la seva promesa de canviar d'activitats. Emprèn un negoci d'assegurances, el qual, de totes maneres, no serveix

col·legiala. Hom no pot imaginar-se el que l'entusiasme és presentat a una "estrella" o a una celebritat, i col·leccions amb gran afecte les fotografies que obté quan s'atreixeix a demanar-les. Malgrat que en un Club nocturn tingué un dels seus grans èxits com a ballarina, mai no ha freqüentat aquests llocs que per a ella no ofereixen cap atracció.

Vesteix modestament i res hi ha que no sigui senzill en el seu juvenil aspecte. Diu que li agraden les botigues de Nova York, però que a Hollywood n'ha trobat algunes de molt bones.

No se sotmet a cap dieta ni posseeix altres secrets de tocador que l'aigüa i el sabó. A manera d'exercici practica alguns punts de dansa o bé munta a cavall. El bridge l'avorreix.

No es preocupa per l'estalvi, així com tampoc fa grans despeses, i això perquè, segons diu, Al li fa sovint molts i bonics presents.

No llegeix molt, però li agraden les històries de detectius.

Li agrada la vida de la llar, si bé la gaudeix molt poc, ja que amb Al sempre ha d'anar d'una banda a l'altra. Li agrada Califòrnia, i això, sens dubte, perquè té allí la seva residència.

Ruby pot ésser anomenada el prototipus de la bella irlandesa, amb els seus ulls blaus i el seu cabell castany. Amida cinc peus i quatre polzades, i pesa 105 lliures.

Porta filmades per a la signatura Warner Bros. "La calle 42", "Vampiresas de 1933", "Desfile de Candilejas", "Música y mujeres" i "La generalitat".

Porta filmades per a la signatura Warner Bros. "La calle 42", "Vampiresas de 1933", "Desfile de Candilejas", "Música y mujeres" i "La generalitat".

Porta filmades per a la signatura Warner Bros. "La calle 42", "Vampiresas de 1933", "Desfile de Candilejas", "Música y mujeres" i "La generalitat".

Porta filmades per a la signatura Warner Bros. "La calle 42", "Vampiresas de 1933", "Desfile de Candilejas", "Música y mujeres" i "La generalitat".

Porta filmades per a la signatura Warner Bros. "La calle 42", "Vampiresas de 1933", "Desfile de Candilejas", "Música y mujeres" i "La generalitat".

Porta filmades per a la signatura Warner Bros. "La calle 42", "Vampiresas de 1933", "Desfile de Candilejas", "Música y mujeres" i "La generalitat".

Porta filmades per a la signatura Warner Bros. "La calle 42", "Vampiresas de 1933", "Desfile de Candilejas", "Música y mujeres" i "La generalitat".

Porta filmades per a la signatura Warner Bros. "La calle 42", "Vampiresas de 1933", "Desfile de Candilejas", "Música y mujeres" i "La generalitat".

Porta filmades per a la signatura Warner Bros. "La calle 42", "Vampiresas de 1933", "Desfile de Candilejas", "Música y mujeres" i "La generalitat".

Porta filmades per a la signatura Warner Bros. "La calle 42", "Vampiresas de 1933", "Desfile de Candilejas", "Música y mujeres" i "La generalitat".

Porta filmades per a la signatura Warner Bros. "La calle 42", "Vampiresas de 1933", "Desfile de Candilejas", "Música y mujeres" i "La generalitat".

Porta filmades per a la signatura Warner Bros. "La calle 42", "Vampiresas de 1933", "Desfile de Candilejas", "Música y mujeres" i "La generalitat".

Porta filmades per a la signatura Warner Bros. "La calle 42", "Vampiresas de 1933", "Desfile de Candilejas", "Música y mujeres" i "La generalitat".

Porta filmades per a la signatura Warner Bros. "La calle 42", "Vampiresas de 1933", "Desfile de Candilejas", "Música y mujeres" i "La generalitat".

Porta filmades per a la signatura Warner Bros. "La calle 42", "Vampiresas de 1933", "Desfile de Candilejas", "Música y mujeres" i "La generalitat".

Porta filmades per a la signatura Warner Bros. "La calle 42", "Vampiresas de 1933", "Desfile de Candilejas", "Música y mujeres" i "La generalitat".

Porta filmades per a la signatura Warner Bros. "La calle 42", "Vampiresas de 1933", "Desfile de Candilejas", "Música y mujeres" i "La generalitat".

Porta filmades per a la signatura Warner Bros. "La calle 42", "Vampiresas de 1933", "Desfile de Candilejas", "Música y mujeres" i "La generalitat".

Porta filmades per a la signatura Warner Bros. "La calle 42", "Vampiresas de 1933", "Desfile de Candilejas", "Música y mujeres" i "La generalitat".

Porta filmades per a la signatura Warner Bros. "La calle 42", "Vampiresas de 1933", "Desfile de Candilejas", "Música y mujeres" i "La generalitat".

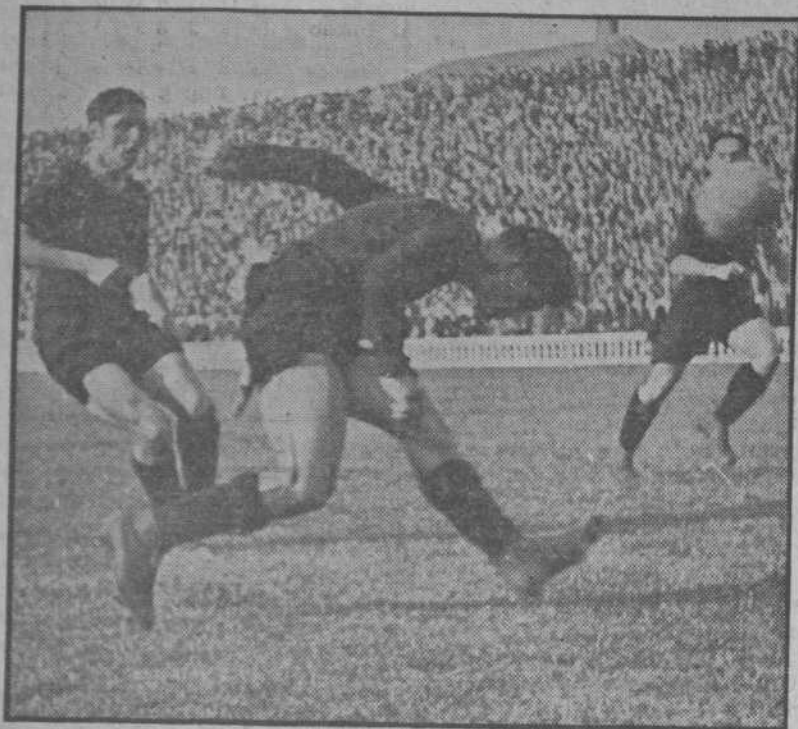
Porta filmades per a la signatura Warner Bros. "La calle 42", "Vampiresas de 1933", "Desfile de Candilejas", "Música y mujeres" i "La generalitat".

Porta filmades per a la signatura Warner Bros. "La calle 42", "Vampiresas de 1933", "Desfile de Candilejas", "Música y mujeres" i "La generalitat".

Decididament la Lliga
no ens prova

Barcelona, Espanyol i Sa-
badell, van perdre ahir una
vegada més

Sort que s'acaba!

DEL PARTIT BARCELONA-SEVILLA, A LES CORTS

El Barcelona començà magníficament i acabà molt malament. Aquesta foto és presa en el curs de la primera part. Vantolrà, oportuníssim i valent, remata de cap la jugada que donarà el primer gol a l'equip català.

(Foto Berd-Buyosa)

L'americà Jack Medica (a l'esquerra) acaba de batre a la piscina d'Harvard el rècord mundial dels 1.500 metres, estil lliure, establint-lo en 18 m. 59 s. 3-10. A la dreta, Gilhula, segon classificat en la prova en que va batre's l'esmentat rècord

(Foto Arxiu)

El Campionat d'Espanya d'hoquei donà lloc ahir a un disputadíssim encontre entre els semifinalistes Terrassa i Polo al camp del primer, a presenciar el qual acudí una gran gentada

(Foto Berd-Buyosa)

Els esports

L'actualitat gràfica

EIZAGUIRRE,
el notabilíssim porter del Sevilla,
confirmà ahir la seva classe in-
discutible. Fou, evidentment, un
dels elements més destacats del
conjunt andalús i un dels que
més influïren en el resultat

(Foto Arxiu)

GIMENO,
un dels afavorits pel pronòstic
popular de la cursa ciclista Jaca-
Barcelona

(Foto Arxiu)

DEL GRAN MATX BARCELONA - LOS ANGELES

D'esquerra a dreta, Blanc, Maier, Culley i Hines abans del gran partit jugat el dissabte en el qual la parella nord-americana s'adjudicà la victòria en cinc "sets".

(Foto Berd-Buyosa)

Zamora creu que el Betis ha d'ésser campió

En el periòdic madrileny "Ya" han aparegut unes manifesta-
cions fetes per Ricard Zamora,
en les quals aquest elogia la bona
marxa portada a cap pel Betis,
de Sevilla, en el present Campio-
nat de Lliga, i afegeix que l'equip
sevillista mereix ésser enguany
el campió. Remarca també que el
Betis ha derrotat per dues vega-
des el Madrid i dues més l'O-
viedo, que són els seus immediats
seguidors. Afegeix que el Betis,
de divuit partits jugats, només
ha estat derrotat en tres, i que la
seua porta només ha encaixat 17
gols, títols que reconeix que són
suficients per a calçar-se el cam-

ZAMORA

difficil de passar-lo en la classi-
ficació en les jornades que man-
quen per acabar el campionat,
puix que d'aquestes n'ha de re-
soldre una de difícil a les Corts,
si bé fa avinent que el Betis ha
de jugar també un partit difícil
a San Mamés amb l'Atlètic, al
qual, però, ja va vèncer en la pri-
mera volta.

Acaba dient que no creu que hi
hagi cap equip que afluixi davant
del Betis amb intenció de perju-
dicar un tercer, i afirma que
els jugadors no coneixen aques-
tes coses.

AEDO

ARESO

pionat, i que si a darrera hora la
seua bona marxa fos estroncada,
no per això els seus mèrits deixa-
rien d'ésser enaltidors.
Reconeix que al Madrid li serà

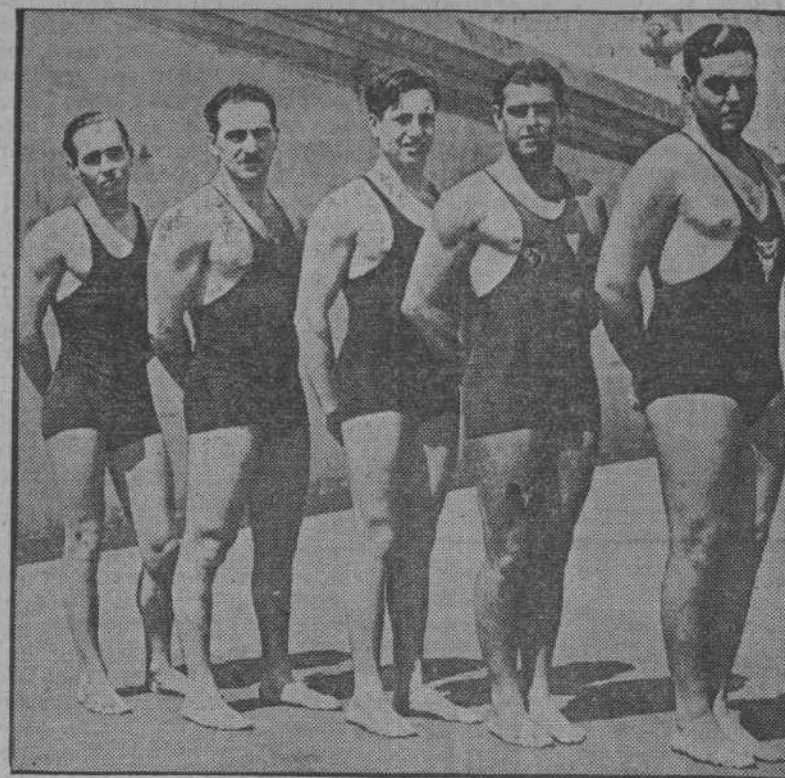
En canvi, els partits de la
Copa Espanya

no han començat malament

Júpiter i Granollers

s'han apuntat un èxit

Que durí!

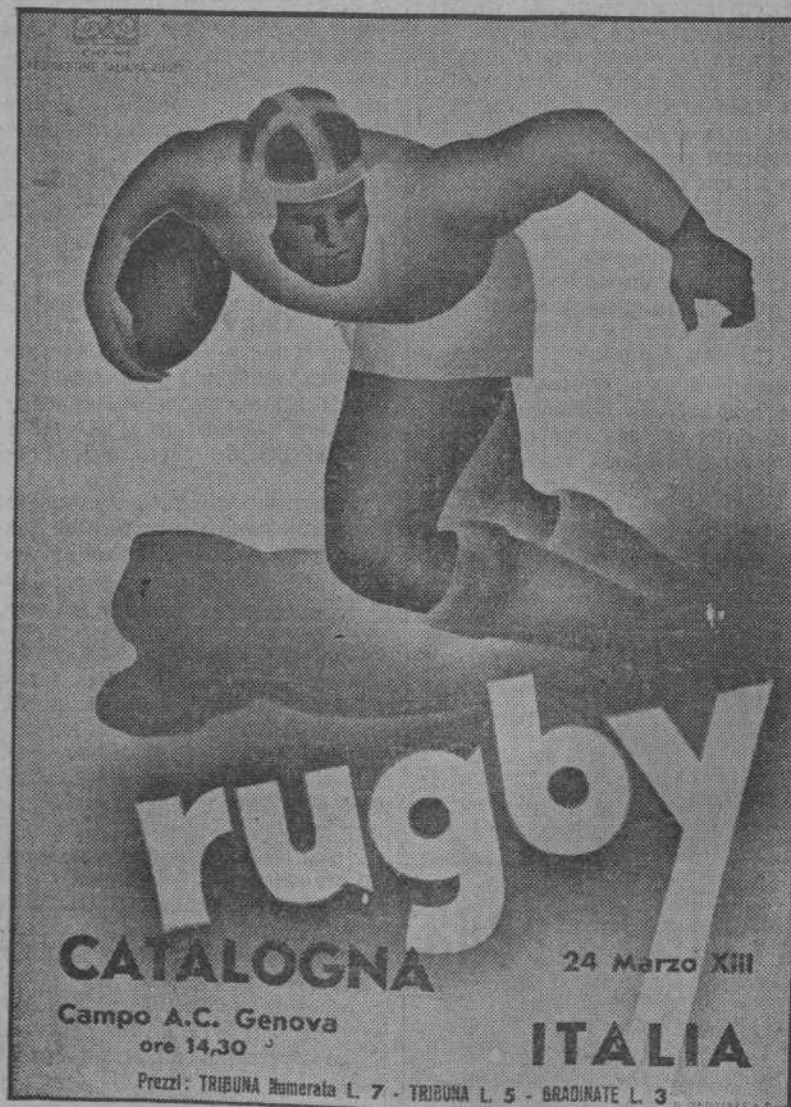
UNA NOVA GESTA DELS NEDADORS DEL C. N. BARCELONA
El rècord d'Espanya dels 5 x 50 estil lliure fou batut per l'equip
que formaven Sabater, Brull, Canela II, Lepage i Sabata. A re-
marcar que el rècord anterior pertanyia al mateix club i havia
estat establert per Miquel, González, Sabata, Parés i Pinillo.

(Foto Berd-Buyosa)

Vàlida per al Campionat de Catalunya (infantil) tingué lloc ahir
al Saló Fermín Galán una interessantíssima prova "Premi Pan-
taleoni", que fou presenciat per una gran multitud

(Foto Berd-Buyosa)

Hens ací un dels cartells anunciadors del partit de rugby jugat
darrerament entre italians i catalans, a Gènova. Llegeixi's al peu
quélcom que té per a nosaltres un especial interès: "Catalogna-
Italia"...

Bvirdar

Es ben cert que això del riure va estones...

Ahí va fer vuit dies el Barcelona va jugar al camp de Sant Mamés, és a dir, a la mateixa "cova" dels lleons, que avui de lleons ja gairebé no en tenen res... I tot i haver portat un avantatge de dos gols l'athletic, el Barcelona va guanyar finalment per cinc gols a tres.

No cal dir que entre els jugadors barcelonistes, allà, i els simpatitzants barcelonistes act, la satisfacció era gran...

Ahí, a les Corts, canvi de decorat: avantatge de dos gols a favor del Barcelona, jugant contra el Sevilla, i, al final, tres gols a dos a favor dels "merengues" sevillans...

I d'allò de la satisfacció unànime, res, ans al contrari, barcelonistes que seriosament us asseguren:

—Jugant així acabaran per fer-nos perdre l'afició...

El partit Barcelona-Sevilla va començar amb una puntualitat completament "laurina". Anunciada per a un quart de cinc, era exactament aquesta hora quan el senyor Balaguer, amb aquells "andares" que li són tan característics i el xutlet aquell de "bombero" que ja portava quan era "asidu" a la "solana" de la plaça de la "Maestranza", donava energicament ordre que s'arreglessin els equips.

En fou tant de puntual per a començar, el senyor Balaguer, que no va donar-li temps a l'Escola de lligar-se el mocador al cap. I, és clar, sense mocador, el xicot perd personalitat... Es portaven cinc o sis minuts de joc i l'Escola encara no havia tocat pilota. Se'n donà a temps, però, i al minut d'haver-se lligat el mocador al cap llançava un xut fenomenal parat per Elizaguirre, al qual, sevilla fins el moll de l'os, no l'agafà mai després d'ingint la puntualitat, ni al futbol ni als braus...

¿Voleu un acudit dolent, dolent...?

Doncs va:

Abans de començar l'encontre d'ahir a les Corts ens ve un i ens diu:

—Avui a Francàs no n'hi pas-saran cap.

—Ah, no? I atzò?

—Com que el xicot està de "cai-

ter" a una casa de comerç, coneix molt els "sevillanos"...

Confessem que l'acudit no ens va fer ni una espurna de gràcia. Però a l'autor de l'acudit, acabat el partit encara n'hi devia fer menys, perquè els "sevillanos" n'hi havien passat "només que tres, al "caixer" porter barcelonista.

Si no els arriba a conèixer!

Del bo, poc: aquest deu ésser el lema de Campanal, el davant centre del "Sevilla", puix que essent com és un gran jugador, un jugador de classe extraordinària, la posa de relleu tant poc com pot.

Ahí mateix aquest minyó no va portar a cap més enllà de mitja dotzena de jugades, però tan bones, tan rebones, que valgueren per tres dotzenes de les d'altres davanters centres i tingueren, de més a més, la virtut de contribuir poderosament al triomf del seu equip.

Un amic nostre va voler saber el per què d'aquestes reserves de Campanal, i li ho va preguntar a un "sevillista":

—Lo que "pasa" — aclara aquest — e que Campanal e mu amigo de Rafael "er" Gallo, i éte li dijo una vez: tú lo que debe de jaze e prodigarte poco, i va a dur a en er futbo lo que yo en los toros.

I asseguraren que Campanal vol jugar en el Sevilla, calb i tot.

Ahí es corregué el XVIII Campionat d'Espanya de marxa grans.

I, davant la sorpresa general, hi prengué part Guerau Garcia, el qual va batre el rècord d'Espanya.

Abans de donar comença la cursa en passa una de bona, que, com que té una certa gràcia, volem explicar als nostres lectors...

Els fotògrafs reclamaren la presència de l'equip del Barcelona per tal de retratar-lo, però els atletes que llueixen samarreta blau i grana, en veure Guerau Garcia equiptat i a punt de prendre part a la cursa, tot i que fins al darrer moment els havia estat dient que no correria, es negaren resoltament a deixar-se retratar amb ell.

En quedar sol Guerau Garcia, cap fotògraf no voigué retratar-lo:

—Veuveu, Garcia — li deien — sol no interessen...

Cinc hores més tard, tots els fotògrafs corrien desesperats darrera de Garcia: havia resultat que si que interessava.

Els esports

A LES CORTS

El Barce ona fou b tut pel Sevilla per 3 gols a 2

Ahí el públic de les Corts pogué veure pràcticament amb quina facilitat pot perdre's un partit que sembla guanyat. Es veu que els jugadors del Barcelona volgueren demostrar com havia perdut l'Athletic de Bilbao el diumenge anterior, després de tenir dos gols a favor, i el resultat dels jugadors blau-grana reeixí magníficament. El Barcelona va fer exactament el mateix paper que el diumenge anterior havia fet l'Athletic i en conseqüència... el Sevilla — com el diumenge anterior el Barcelona — s'adjudicà merescudament la victòria.

El partit començà molt bé. El Barcelona efectuà una exhibició, si no perfecta, molt superior a les que li havien vist darrerament. Tot fela creure que veuríem un gran matx i una gran exhibició de l'equip blau-grana, que començà pressionant considerablement, donant lloc ben aviat a que Elizaguirre pogués demostrar la seva classe indiscutible, especialment en ocasió d'un xut formidable d'Escola que el porter andalús repelí amb gran encert.

Tot això — ens referim a l'encert en els regles del Barcelona — no durà més enllà de vint-i-cinc minuts, durant els quals l'equip català, per mitjà de Vantolrà primer i d'Escola després, aconseguí dos gols formidables, gràcies a la valentia de l'extrem barcelonista el primer i a la gran serenitat del davant centre el segon.

Dos gols a cap després de vint-i-cinc minuts de lluita era certament un motiu esperançador.

A SEVILLA

Betis, 5 - Espanyol, 0

Sevilla, 8. — El Betis no trobà grans dificultats en el seu partit d'ahir contra l'Espanyol, al qual vencé per 5-0. En la quasi totalitat dels noranta minuts, el conjunt sevillà fou l'amo de la situació. Tot el joc fou una continuïtat lluita entre l'avantguarda blau-verda i el porter català. El nombre de gols hauria estat encara més gran, de no haver estat la imponderable tasca del porter suplent espanyolista. Intensíssima fou l'acció de Vilà. Valent en totes les seves intervencions, tingué un treball aclaparador i difícil. Això per un costat, i la poca eficàcia tasca dels interiors sevillans al primer temps foren la causa que en acabar aquestes 45 minuts el marcador assenyalés un a zero solament, favorable als locals. Aquest gòl el feu Unamuno.

A la segona part, Unamuno fou ajudat excel·lentment pels seus dos interiors, i això féu que el marcador

fos mobilitzat en més ocasions. Primerament, i al cap de sis minuts, Primi aprofità una magnífica ocasió creada per Rancel per a batre Vilà. Moments després, Unamuno, en recollir una centrada de Rancel, marcà el tercer; el quart l'assolí Adolfo, en decidir així una jugada iniciada per Unamuno, i l'últim de la tarda l'obtingué Rancel en recollir una pilota que "frances" per Unamuno, havia topat al pal.

En aquest temps l'Espanyol, buscant una major efectivitat de la seva línia davantera, va fer permutar els llocs als dos extrems, els quals van passar a interiors, i van ocupar les aïles Quesada i Edelmiro II.

Sobresortiren pel Betis Unamuno, mitjos i defenses, i per l'Espanyol, sobre tots, el guardameta, a estones, Soler i Pérez. El debutant Quesada va tenir una regular actuació. Posà molta voluntat en totes les seves intervencions, si bé no sempre hi encertà.

L'arbitratge del senyor Iglesias, deficient. Això donà lloc a que el públic protestés, en més d'una ocasió, els seus falis equívocs.

Betis. — Epinosa, Areso, Aedo, Peral, Gómez, Lecue, Timimi, Adolfo, Unamuno, Rancel, Saro.

Espanyol. — Vila Portabella, Pérez, Espada, Soler, Cos, Prat, Quesada, Iriondo, Edelmiro II i Manolin.

L'ESPORT A GIRONA

La piscina-estadi d'Olot

L'esport comença a ésser ja una cosa estable a les nostres comarques; una necessitat psicològica que s'escapa de les pecadores mans de quatre indocumentats que la seva màxima ambició era que "els fessin de junta", per esdevenir un fet concret i real en profit de tots els ciutadans.

No es tracta ja d'un grupat de minyons que en ple estiu, damunt un terreny polsós, veritable cultiu de tota la fauna microbiana, s'entretenen a fer rutilar una pilota, des trocant-se mútuament sota la capa de l'esport, mentre als marges del camp un públic heterogeni els anima salvatgement en llur tasca negativa. L'esport a les comarques gironines comença a ésser ja una bella realitat, i si bé encara no ha abastat el grau de plenitud i estabilitat que hom voldria, la ruta fressada per uns entusiastes esportistes que sentien l'esport amb tota la sinceritat que encioui fa que hom obri el cor a l'esperança en constatar els esdeveniments que van succeint-se en profit d'un brillant futur immediat.

Fou l'any passat a Girona que s'inaugurava una esplèndida piscina, d'una capacitat que la fa una de les més importants de la nostra terra. Es avui a Olot, la bella ciutat del Tura, que es troba en plena febre constructiva d'una piscina-estadi, que pels dades que posseïm serà esplèndida per tots conceptes, ultra gaudiu una garantia mèdica i econòmica, com poques entitats de Catalunya hagin assolit.

La piscina grossa — extraïem de la Memòria publicada pel Consell directiu provisional — amida 33'33 metres de llargada per 14 d'amplada, i té, per tant, una superfície útil de 466'62 metres quadrats. A tot un cap fins a uns senyals ben visibles, tindrà una profunditat fonadora; a l'altra cap, hi haurà la profunditat màxima, 3 metres, que és la reglaman-

tària que correspon a les dimensions del trampolí, per tal de practicar garantidament els salts espectaculars d'altura.

La piscina petita — segueix l'esmentada memòria — amida 20 per 10 metres i té una superfície útil de 200 metres quadrats; la fondària serà a tot arreu més o menys uniforme i apropiada a l'estatura dels nens i a la por dels aprenents i les persones temorenques (0'80 m).

Junt a les piscines hi ha el solàrium públic, de 14 per 18 metres. El vestuari comprèn dos coscos, quadrangulars, de planta baixa, de 12 per 4'5 metres, units en l'extrem frontal per un altre cos, també quadrangular i de planta baixa, intermedial de 31 per 4 metres. Façana anterior, total: 40 metres. Superfície útil, total: 232 metres cúbics.

El bar-restaurant està projectat en principi a base d'un terraple de tots els materials sobrants...

La pista de patins de rodes podria semblar-li a algun una despesa força inútil si no avencéssim la idea d'utilitzar-la probablement, com en tanta d'altres punts, per l'organització de sardanes i balls a l'aire lliure. Desgraciadament, no podem ni

GRANJA ROYAL

SALO DORÉ

Gran èxit de

Crazy Boys Orchestra

Als tes - sortides de Teatre

De 10 a 12

Concerts Ioldrà

Programes extraordinaris

somniar en la maquinària frigorífica per a mantenir un gruix de gel per als patins autèntics.

Les pistes de cross-country i curses a peu o en bicicleta i el camp d'atletisme o, de moment, de futbol, etcètera, són tot detalls que no necessiten ni grans despeses ni grans explicacions prèvies. Oportunitat s'aniran organitzant i urbanitzant, perquè la idea inicial nostra és fer de "Piscina-Estadi Olot" una entitat d'atraccions i esports de tota mena, que ompli el buit que a Olot es nota; sobretot els estius, i lligui i harmonitzi la cultura física i l'esbarjo i l'espectacle, amb l'atracció turística i l'oferta de distribucions adients i variades per tothom i per a tothora. Fins pensem amb els infants, pels quals voldríem muntar, ultra els seus jardins propis, uns barques, un "carroussel" i diversos entreteniments; totes aquelles coses que pugnin fer-los distret i agradable romandre i passar llargues estones als nostres locals socials.

Aquesta és en síntesi l'obra que s'està realitzant a Olot. Obra esportiva excel·lent i que la fa més meritable l'aferrissada campanya que contra ella han fet dissortats animetes que els sembla que banyar-se és anar contra la "moral cristiana" aquesta "moral cristiana" que no sabem mai on comença ni on acaba, perquè els únics exemples que en tenim i que ens provenen d'"ells" matexos no són gaire edificants.

El pressupost d'aquesta obra, que bé podríem anomenar gegantina, està perfectament explicat i lògicament resolt. 130.000 pessetes.

La iniciativa particular, sota el patronatge de l'Ajuntament, ha fet possible portar a la realitat un projecte qualificat per molts de fantasistes irrealitzable. Que aquest exem-

A VIGO

Celta, 6 - Sabadell, 1

Vigo, 8. — El Celta no va trobar rival en l'equip sabadellenc, i fàcilment sortí vencedor per l'ample marge de sis gols a un.

Al cap de cinc minuts, Nolte inaugurà el marcador amb un xut des de lluny.

El porter català Macip és aplaudit en diverses intervencions.

Un córner executat per Miguel és rematat per Gonzalo, i així s'aconsegueix el segon gol. L'avantatge és augmentat en rematar Pirelo encertadament una passada de Polo. I encara, abans d'acabar el primer temps, es marca un altre gol. L'obté Nolte en llançar un castig contra la porta catalana.

Amb el resultat de quatre gols a cap acaba la primera part.

Els primers a marcar en ésser repress el joc són els catalans, en aprofitar Calvet una fallada de Valcárcel.

Un cop franc executat per Miguel és recollit per Gonzalo, i amb el cap introdueix la pilota a la xarxa. És el cinquè gol. Es aplaudeix Lilo en interceptar un magnífic xut de Gràcia. I al cap de 28 minuts del segon temps es marca el darrer gol de la tarda, en una jugada semblant a la que precedí el cinquè: un cop franc executat per Miguel i rematat de cap per Gonzalo.

Del Celta sobresortí la línia mitjana i Gonzalo i Nolte. Del Sabadell destacaren Macip, Galvany i els germans Perera. Arbitratge discretament el cantàbric Simón.

A CASTELLÓ

Sport de la Plana, 0 - Granollers, 4

Castelló, 8. — Diumenge es demostrà d'una manera clara com l'afició futbolística a Castelló està morta. Al partit d'ahir acudí un públic molt escàs, convençut que succeiria el que passà, o sigui, el fracàs de l'equip local.

L'encontre era de la fase preparatòria de la Copa d'Espanya i es resolgué a favor del Granollers per quatre gols a cap. L'Esport de la Plana jugà molt malament, però el Granollers demostrà ésser un equip molt fluix. D'haver tingut una potència superior hauria aconseguit un triomf sorollós.

A la primera part, un xut de Rubies se li escapà de les mans al porter local i fou el primer gol.

A la segona part, va ésser anulat un gol, injustament, al Castelló, i els catalans n'aconseguien tres més per Garreta.

Arbitratge, molt malament. Duce. Granollers: Casanoves, Lladó,

Els equips eren: Sabadell: Macip, Morral, Blanch, Gràcia, Castillo, Galvany, Sangüesa, Calvet, Perera II, Díaz i Perera I. Celta: Lilo, Montes, Valcárcel, Armando, Vega, Piñeiro, Miguel, Gonzalo, Nolte, Pirelo i Polo.

CAMPIONAT DE LLIGA

PRIMERA DIVISIO

Barcelona, 2 - Sevilla, 3.
Betis, 5 - Espanyol, 0.
Madrid, 3 - R. Santandier, 2.
València, 2 - Ath. Madrid, 0.
Donostia, 3 - Oviedo, 5.
Arenas, 0 - Ath. de Bilbao, 1.

Classificació

Betis	19	14	2	3	36	17	30
Madrid	19	14	1	4	52	23	29
Oviedo	19	11	1	7	52	39	23
A. Bilbao	19	9	2	8	51	25	20
Barcelona	19	7	5	7	46	41	19
A. Madrid	19	7	5	7	32	26	19
Sevilla	19	9	1	9	40	34	19
València	19	9	0	10	35	41	18
Espanyol	19	7	2	10	38	51	16
Racing	19	6	3	10	34	38	15
Donostia	19	5	1	13	25	52	11
Arenas	19	3	3	13	16	45	9

Partits per al diumenge vinent

Sevilla - Arenas.
Ath. Bilbao - Betis.
Madrid-València.
Espanyol - Donostia.
Racing Santander - Barcelona.
Oviedo - Athletic de Madrid.

CAMPIONAT

COPA D'ESpanya

Corunya, 1 U. Vigo, 0.
Júpiter, 4 - Gülcio, 0.
La Plana, 0 - Granollers, 4.
Rec. Granada, 1 - S. Jerez, 1.
R. Ferrol - U. E. Ferrolviària (suspès).

Classificació

Corunya	1	1	0	0	1	0	2
Júpiter	1	1	0	0	4	0	2
Granollers	1	1	0	0	4	0	2
R. Granada	1	0	1	0	1	1	1
S. Jerez	1	0	1	0	1	1	1
R. Ferrol	0	0	0	0	0	0	0
Ferrolviària	0	0	0	0	0	0	0

A MOLLET

S. C. Anoia, 0

S. C. Mollet, 6

Sota les ordres de Pequera s'han arreglerat els equips així: Llop, Marrugat, Casanoves, Rovira, Ferrer, Oliver, Romeu, Tena, Miró, Esteve i Ferrer, per l'Anoia, i Montferrer, Peiró, Marrugat, Requena, Salanguera, Sanç, Eugenio, Gonzalvo, Pujol, Hernández i Soler, pel S. C. Mollet.

Durant la primera part Soler, Pujol i Hernández han marcat pel Mollet, i a la segona, Hernández, Pujol i Eugenio han fet que el marcador es posés a 6, assolint així una victòria merescuda, ja que en el transcurs d'ambdues parts sempre el Mollet ha estat el millor equip del camp. S'han destacat Salanguera i Soler; els altres, tots molt bé.

L'arbitratge, si bé sense grans dificultats, ha estat encertat. — Corresponsal.

Atenció

Tot Barcelona es beneficia de les importants rebaixes en els preus dels mobles i lampares salvats de l'incendi Exposició J. Pallarols una oportunitat per a comprar un bon mobiliari de Saló Menjador, Dormitori Despatx, Rebedor etc

¿Coneixeu aquesta marca?

Proveu-la. Demaneu Chocolate Familiar Kohler, popular o superior, vainilla o canyella, i us convencereu de seguida del seu gust exquisit, del seu aroma deliciós i de com és d'alimentós.

kohler

Fortunat Ortega conservà el seu títol. — Miller també posà k. o. a Micó. — Els amateurs. — Dimecres, la revenja Fenoy-Tuset

ORTEGA

Fortunat Ortega conservà amb facilitat el seu títol de campió d'Espanya dels mosques. Soro, l'adversari que li fou acarat dimecres, no es mostrà en cap moment un púgil amb merèximes suficients per a ostentar la supremacia de la categoria. Quedà demostrat que aquell deficient actuació del campió a l'Iris, davant el mateix adversari, havia estat un mal moment d'Ortega. A més, aquell dia Soro no feia pas el pes, en el sentit reglamentari de la paraula. Dimecres, que es veié precisat a no sobrepujar el límit dels mosques, el seu rendiment no pogué pas comparar-se al del dia del primer combat. I és que Soro és un gall i el seu màxim rendiment l'ha de donar dintre aquesta categoria.

Congratulem-nos que Ortega hagi conservat el seu títol. A part que dimecres tingué una actuació ben remarcable, segueix essent l'home més destacat i més regular dintre els pesos mosca. I és lògic, per tant, que sigui el campió.

Dues ratlles només per a parlar de Miller i Micó. També l'ex-campió d'Espanya dels lleugers ha estat posat k. o. pel campió del món dels plomes. Ens pensàvem que Josep Micó hauria fet més honor al prestigi que s'ha guanyat en els rings de París.

A qui toca, ara?

Seguirem, dissabte, a l'Iris, els campionats amateurs, amb el mateix ple de sempre, amb el mateix apassionament i amb més emoció, ja que entre els pesos lleugers hi havia homes de punch. Set dels combats disputats es van acabar abans del límit.

I a propòsit dels amateurs, havent-se suspès l'excursió de l'equip de Romania, que havia de lluitar amb una selecció espanyola el dia 13 a Sant Sebastià, aquest conjunt d'amateurs espanyols es concentraran a Barcelona per a iniciar la seva anunciada tournée pel sud de França. Aprofitant llur estada a la nostra ciutat, es diu si dissabte participaran en una reunió a l'Olympia. En els moments que escrivim aquesta crònica no hi ha res en concret, però.

Dimecres, al Nou Món, tindrà lloc la revenja Tuset-Fenoy. Els que recorden el magnífic combat que ens oferiren ambdós púgils el dia del Miller-Torres no es deixaran pas perdre aquesta revenja.

En el mateix programa — que l'empresa anuncia a preus populars — figuren els combats Pradas-Ferrándiz i Bosch-Tarré.

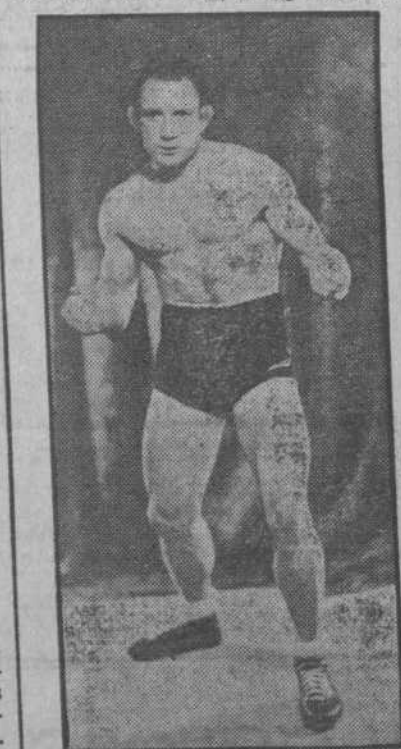
QUENSBERRY

Figures

Francesc Grifol, el badaloní campió

Entre la confusió de valors esportius que continuem veient en l'actualitat de les pàgines esportives dels diaris, el nom de Francesc Grifol apareix de manera intermitent. No amb la regularitat que apareixia uns anys enrere, però sí el suficient per assabentar al gran públic de l'esport que Francesc Grifol no es resigna a l'obscuretat de l'atleta en decadència.

Potser la gran majoria d'aficionats a la boxa s'ha oblidat de qui fou campió de Catalunya del pes lleuger l'any 1931. Però els que tenen memòria es recordaran segurament

corporea una ingenuïtat infantil que es trasllueix en totes les seves accions.

La seva retirada de la boxa, arran de l'últim combat, que va celebrar amb Sans, fou tan sorollosa com la seva primera irrupció al ring. En aquest combat hi hagué un k. o. singular; motiu d'infinites discussions. Després d'unes repeses en les quals no s'endevin el futur guanyador. Sans plaça un bon directe i Grifol calgué exànim sobre la lona. L'arbitre comptava. Grifol a terra, on es movia... set... vuit... nou... deu.

"Out!" Grifol havia estat vençut per k. o. Però l'arbitre fou enorme quan després de comptar l'arbitre i pronunciar el "ora de combat", Grifol s'aixecà i obsequià la multitud amb el seu clàssic salt mortal.

Les veus de "xiqué" omplien la sala. No es comprenia que un home que acabava d'ésser batut per k. o. tingués esma per a fer un salt mortal... El per què van succeir les coses d'aquesta forma, no s'ha sabut mai concretament. Uns digueren que per diferències amb el seu manager, els altres que era "combina", però Grifol amb el "xiqué" ni hi guanyava res, i ho va demostrar anunciant la seva retirada de la boxa. Però les

—Has vist "Paco"?

I quan ell s'ha allunyat, parlen dels seus biceps, de l'amplada de la seva espatlla, dels seus salts, i en ells ells del marrecs s'endevina el desig d'igualar-lo quan siguin grans.

A desgrat d'aquesta popularitat, Francesc Grifol no és vanitos ni "pa-

Els esports

plomes periodístiques encara tingueren tema per a una bona temporada...

Després de la seva retirada, no deixà de fer esport. Provà el rugby, però no el satisfia. El seu esperit de lluitador l'atreia amb força altra vegada al ring. I com la boxa havia perdut per a ell tot atractiu, es dedicà a la lluita grecoromana. Les seves condicions físiques s'adeqüen més amb la lluita que amb la boxa.

I un bon dia els diaris portaven la notícia de que Francesc Grifol s'havia adjudicat el títol de campió de Catalunya de lluita. Campió de boxa i campió de "grec"! Grifol estava satisfet.

Feia temps que els diaris no s'ocupaven d'ell. Després del campionat de lluita, no hi havia ocasió de celebrar grans combats. Quan menys ho esperàvem veírem el nom de Grifol altra vegada al cartell de l'Olympia.

Hi havia una vetllada d'aquest joc brutal, genuïnament "made in U. S. A.", anomenat "catch as catch can". Grifol sortia no res menys que amb el campió de França. Sense els trucs i coneixements d'aquests lluitadors estava en franca inferioritat, però "Paco" no és dels primmirats amb aquestes coses, i el dia del combat aguantà a peu ferm les estrepitoses del campió de França. Va ésser una lluita emocionant; quan semblava que Grifol s'havia d'emportar la victòria, es lesionà en un peu i es va veure obligat a abandonar. A desgrat d'això, el "manager" de l'organització li feu proposicions per a anar-se'n amb ells al Torneig del Ciro Price de Madrid. I Grifol, sense cap mena de manies, marxà amb la "troupe".

Els diaris de Madrid han fet grans elogis de les seves actuacions en el torneig. Ha constituït la gran revelació. Ara que el Torneig s'ha acabat, Grifol ocupa definitivament el quart lloc en la classificació final, entre 14 concursants. Un crític ha dit d'ell: "con coraje de búfalo, de una guante soberbio, que sufre sin rechistar las más violentas acometidas, como puede ser va cargando a sus adversarios".

Realment és una veritable gesta la de Grifol. Aconseguir un quart lloc davant els millors lluitadors de "catch" d'Europa, és una bona "performance".

Però per Grifol tot no han estat flors i violes. Vam tenir la sort de rebre una lletra seva quan el torneig estava en el seu període àlgid, en la qual, després d'explicar-nos incidències dels combats acabava dient: "Això és una cosa molt seriosa. Molt més del que la gent es pensa. Ja porto fets nou combats, però, creu-me, d'aquells que es diuen

per la vida o per la mort. Si em veiesis no em coneixeríeu. Tinc el cos ple d'esgarapades; ja m'han fet dues operacions a les orelles i el meu genoll sembla el d'una nina. No vull saber mai amb qui he de lluitar el pròxim combat, perquè si l'un és fort l'altre encara ho és més. De totes maneres, com a bon català no m'espanto mai i quan sóc dalt del ring faig tot el que puc.

Com es pot veure això del "catch" no és cosa de broma. Està generalitzada l'opinió que en aquests combats hi ha "tongo". Potser sí, potser no, però en tot cas Grifol en la seva lletra, dona fe de la "finor" amb què procedeixen per a fer creure al públic que s'estan barallant.

Fa una dies vam trobar un badaloní que ens va dir que preparaven a "Paco" una rebuda apoteòtica. Es tractava d'anar-lo a rebre a l'estació per portar-lo a casa seva sense que toqués amb els peus a terra. No sabem si a hores d'ara ja ha arribat, però de totes maneres creiem que no trigarà gaire. Grifol, sembla un amic de la platja i de la mar, no pot estar molts dies fora del "ring" de la seva vida que és Badalona i aviat, a l'estiu, a l'hora que els raigs de sol cauen amb més força, Francesc Grifol, estirat a la sorra, sentirà segurament com una veu amiga el crida: "Paaacoooo..."

SALVADOR COSTA

Club Femení i d'Esports

El Club Femení i d'Esports, regit per una Junta nova, repren la volada. Les dirigents treballen amb gran activitat.

Ha reaparegut el portaveu del Club, suspès durant uns quants mesos. Sobri i de bon gust, dirigit intel·ligentment, inicia uns articles de consells als esportistes, molt interessants; així, realment és una cosa que feia falta. Per exemple, comença per a instruir les jugadores de bàsquet sobre els exercicis gímnicstics que els són indispensables, i els en fa un programa:

"Variant el ritme d'execució: flexions i extensions dels membres inferiors; exercicis de cames en diverses direccions; saltirons lleugers;

moviments de braços en cercle; flexions, torsions, rotacions del tronc; moviments per enfortir els múscles abdominals (estirades a terra, sobre l'esquena i sobre el ventre). Educació de la respiració."

El programa d'actuacions que presenta el Club a les seves associades, per als mesos d'abril i maig, és ben interessant.

Anuncia tots aquests actes: Concurs social de tennis, que va començar ahir, a les pistes del carrer de Balmes. Proves: individual (handicap) i individual (campionat).

Bàsquet. — Partit contra un club gironí, a Girona, el mes de maig.

Gimnàstica. — Començarà el dia 15 l'organització de l'equip que ha de prendre part a la Segona Festa Federal Gimnàstica, organitzada per la Federació Catalana, que tindrà lloc el dia 2 de juny.

Excursionisme. — Dies 21 i 22 d'abril, campament a les Guilleries. Dia 12 de maig, excursió a la Mo-rella.

Daines. — Dia 28 d'abril, excursió a Santa Creu d'Olorde.

Una altra de les coses interessants en un Club esportiu, més encara si és femení, és la de la revisió mèdica. Això també ho ha inaugurat la nova Directiva del Club Femení i d'Esports: des de primers d'abril, hi ha obert un dispensari a càrrec de la doctora Rosa Ferrer.

S'ha publicat l'horari dels entrenaments. A les nostres lectores s'oc-cies del Club Femení els interessarà trobar-lo en aquesta Secció:

Atletisme. — A l'Estadi de Montjuïc. Dimarts i dijous, de set a dos quarts de nou del matí. Dirigits per la Federació Catalana d'Atletisme.

Bàsquet. — Al camp del carrer de Balmes. Divendres, de set a dos quarts de nou del matí; diumenge, deu del matí. Entrenador, senyor Sust.

Esgima. — Al local social. Dilluns i divendres, de dos quarts de vuit a dos quarts de nou del vespre. Entrenadora, senyoreta Palau.

Gimnàstica. — Al local social. Cada dia, de dos quarts de vuit a dos quarts de nou del vespre. Professor, senyor Calvo.

Hoquei. — Al camp de la Bordeta. Dimecres, de set a dos quarts de nou del matí. Entrenador, senyor Vila. Natació. — A la piscina del Club. Dilluns i dimecres, de set a dos quarts de nou del vespre; divendres, de set a vuit del matí. Entrenador, senyor Jiménez.

Tennis. — A les pistes del carrer de Balmes. Dimarts, de dos quarts de vuit a dos quarts de nou del matí; dissabtes, de dos quarts de quatre a

CALCATS RASPALL

CASA FUNDADA L'ANY 1880

PARTICIPA AL PUBLIC QUE HA INAUGURAT EL SEU NOU ESTABLIMENT A

Portaferrixa, 7 i 9

Exhibició de les més altes creacions en Calcats : Preus econòmics

—¿Coneixes el resultat del Granollers a Castelló?

—No.

—Quatre a zero a favor del Granollers.

—Què dius?

—Quatre a zero a favor dels granollerins i el més gran és que ha estat l'únic equip català que ha guanyat fora de la nostra terra.

Ara comprenc perquè se li han posat tants entrenadors per a participar a la Copa Espanya.

A Sants, per al partit Sants-Terrassa, van fer la propaganda dient que l'equip que sortís guanyador del terreny del carrer de Galileu aniria a la Copa Espanya i jugaria el primer partit a Castelló.

Però el Sants es desdís de dir que això era possible si el Granollers perdía a Mataró amb l'Iruro.

Per això, després de l'escatant victòria dels nois de Sants, a la industriosa barriada barcelonina sembla festa major, fins que saberen que el Granollers havia guanyat.

"No hauria estat millor dir que per anar a la Copa Espanya, després de guanyar el Sants, el Granollers hauria d'ésser vençut?"

D'aquesta manera no s'hauria donat una alegria precipitada als que abans d'hora ja veien el Sants a Castelló.

El "Mundo Deportivo" del dilluns passat, en els comentaris dels partits de Primera Categoria "B", deia que hi havia "conflicto en puerta", degut a la victòria del Sants i del Granollers, que els deixava empatats per al primer lloc.

"No sabem quin equip participarà en la Copa Espanya", afegia el diari groc dels esportistes.

Això féu espaventar els aficionats granollerins i per a tranquil·litzar-los hi hagué necessitat d'exposar a la vista del públic una reproducció dels articles 107 de la Federació Catalana i 288 de la Federació Espanyola de Fútbol.

Però encara hi havien dubtos, perquè passen tantes coses a la Federació... que per poc els donen la raó.

A HORTA

Horta, 1 - Sants, 2

En aquest partit l'equip visitant, el Sants, hi jugava alguna cosa interessant per a ell: hi jugava la possibilitat d'arribar a conquerir el títol de campió. Per contra, l'Horta, ja classificat amb els seus divuit punts i sense possibilitats per al títol, relativament no hi jugava res. Es clar que si hagués pogut obtenir la victòria tenia possibilitats per a un tercer o quart lloc, i això, després dels resultats d'ahir, ja no pot ésser.

Quant al partit jugat al camp de l'Horta, hem de dir que no hi hagué una superioritat manifesta per a cap equip.

Domina el Sants en els comentaris de la primera part i després ho féu l'Horta. El marcador el féu funcionar primer en Brío, dels locals, i obtingué l'empat en Sala poc després, i ja no s'alterarà més en tot aquest primer temps reglamentari.

A la segona part tingué l'Horta vint minuts bons de joc que no pogué traduir en gol cap dels seus nombrosos xuts, uns vegades per ésser alts, altres per parlar-los el porter i altres per anar al pal. Això descoratjà un xic als hortencs i, per contra, el Sants es va créixer, arribant a imposar el seu joc que li promogué el gol de la victòria, aconseguit per Bonell d'un magnífic i fort xut.

Curà de l'arbitratge en Pérez, regular, i arreglant-se els equips com segueix:

Horta: Banús, Sancho, Folguera, Solanes, Gimeno, Ribó, Garnacho, Brío, Ballester Pi i Barnet.

Sants: Puente, Campaña, Marranges, Barceló, Folch, Creix, Bonell, Amosta, Solà, Borràs i Jofra.

—F. A.

LA PRESERVATRICE

Compania d'Assegurances contra accidents

ha llançat la seva nova pòlissa d'automòbils amb

GARANTIA IL·LIMITADA

que pot contractar-se, com a complementària, encara que es tingui estipulada l'assegurança normal amb una altra entitat.

A RISC IL·LIMITAD, GARANTIA IL·LIMITADA

aquesta pòlissa posa l'automobilista a cobert de tota responsabilitat, en cas d'accident, sigui quina sigui la seva importància.

LA PRESERVATRICE

és la primera Compania que ha implantat aquesta assegurança a França, i la primera que, fins a la data, la practica a Espanya.

La prima és excessivament mòdica, i representa una de pesa insi nificant

AGENT GENERAL A BARCELONA:

Andreu de Hita

Cort. Cata'anes, 642, ba xos. - Telèfon 11742

SASTRERIA

F. Vehils Vidal

Direcció: M. PELLICER

REBUDES LES MES EXTENSES COL·LECCIONS DE PANYERIA PAIS I ESTRANGER

7, PLAÇA DE LA UNIVERSITAT, 7

Visiteu l'STAND 151

EXPOSICIO DE L'ART DEL VESTIR